

СЛЬОТА́ Петро Дорофійович (03(16). 10. 1911, с. Панютине Павлоградського пов. Катеринославської губ., нині с-ще Лозівського р-ну Харківської обл. — 25. 06. 1974, Київ) — живописець. Чоловік **Г. Зорі**, батько **Ольги** та **Оксани** Сльот, дід **Н. Кохаль**, **Оксани** і **Галини** Попінових. Заслужений художник УРСР (1973). Член СХУ. Учасник радянсько-фінської та 2-ї світової воєн. Навчався в Харківського художнього інституті (1932—34), закінчив Київський художній інститут (1940; викладач **Ф. Кричевський**). Викладав у Київському художньому інституті (1962—65). Працював у галузі станкового живопису. Стилiстичний напрям — імпресіонiзм. Його пейзажі, зокрема міські, оригінальні, яскраві, наповнені світлом — теплим і холодним, що передано насиченим сяйвом білил з рефlekсами сонячно-жовтого весняного та блакитного зимового. У циклі пейзажних робіт, присвячених подорожам країнами Європи (1956, 1962, 1966), виявив неабиякий талант у розкритті найбільш характерних національних і соціальних рис. Кожен твір циклу не повторюється ні в колориті, ні в композиційному рішенні. С. — автор низки тематичних полотен, зокрема «Мітинг у визволеному Києві 6 листопада 1943 р.» (1947), «Перша весна» (1964—65). У творчому доробку митця багато робіт, приурочених пам'ятним історичним місцям, пов'язаним з героїчним минулим українського народу: «Тарасова гора в Каневі» (1949), «Чигирин», «Три криниці часів Б. Хмельницького», «Суботів» (усі — 1953) та ін. Учасник обласних, всеукраїнських та всесоюзних мистецьких виставок. Персональна — у Києві (2016 — посмертна, родинна). Деякі твори зберігаються в Національному музеї Т. Шевченка, Національному художньому музеї

України, Музеї історії Києва, Музеї сучасного мистецтва, фондах Міністерства культури та інформаційної політики України (усі — Київ), Національному історико-етнографічному заповіднику «Переяслав» (Київська обл.), Державному музеї Т. Шевченка (м. Канів Черкаської обл.), Бердянському (Запорізька обл.), Дніпровському, Донецькому, Краматорському (Донецька обл.), Лебединському (Сумська обл.), Миколаївському, Одеському, Севастопольському, Сумському та Черкаському художніх музеях, Вінницькому, Волинському (Луцьк), Житомирському, Красноградському (Харківська обл.), Херсонському краєзнавчих музеях, Криворізькому історико-краєзнавчому музеї (Дніпропетровська обл.), Осипенківському народному краєзнавчому музеї (Запорізька обл.), Чернігівському історичному музеї, Яготинському історичному музеї (Київська обл.).

Основні твори

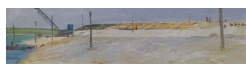
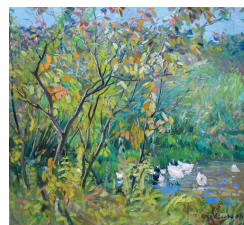
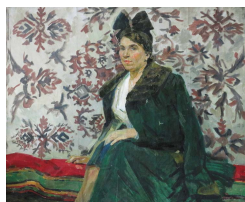
«Пробудження» (1947), «Могила Т. Шевченка» (1949), «Будинок Козачковського в Переяславі» (1953), «Париж 12 червня», «Париж. Нотр-Дам», «Собор паризької Богоматері», «Амстердам», «Неаполь. Везувій» (усі — 1956), «Мама Галя», «Сон» (обидва — 1958), «Восени» (1959), «Піщана коса» (1950-і рр.), «Вулиця в Кошице», «Карлів міст» (обидва — 1962), «Київське кафе», «Прага. Карлів міст» (обидва — 1963), «Київ. Парк ім. Т. Шевченка» (1963—64), «Кипариси» (1964), «Цвітіння», «Болгарія» (обидва — 1966), «Осінній мотив» (1967), «Київська Софія», «Блакитний ранок» (обидва — 1969), «Біля хати», «Київський державний університет імені Т. Шевченка» (обидва — 1970), «Взимку» (1971), «Березень» (1972), «Люпин» (1960—70-і рр.).

Рекомендована література

1. Литвин Ю. Сонценосний живопис // Образотворче мистецтво. 2009. № 4;
2. Династія. 100 років у мистецтві: Живопис. Графіка. Плакат. Чеканка. Скульптура. Розпис по шовку. Фотографія. Дизайн. К., 2016.

Д. М. Корсунь

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Сльота Петро Дорофійович / Д. М. Корсунь // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-882538>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).